

Arrest

nr. 236 389 van 4 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias X*)

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2.1. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Uit artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal, nadat hij middels een onderzoek van oordeel is dat geen internationale bescherming kan worden toegekend, het verzoek ook als kennelijk ongegrond kan beschouwen, wanneer “b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3”. De commissaris-generaal heeft hierbij een ruime discretionaire bevoegdheid.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden bijgetreden waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing “intern tegenstrijdig” is, omdat het de titel “Verzoek kennelijk ongegrond” draagt, maar in de conclusie enerzijds gesteld wordt “dat verzoeker niet in aanmerking komt als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet” en anderzijds dat “bovendien’ het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1 §2 vreemdelingenwet”.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing dat verzoeker de internationale bescherming geweigerd wordt (“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”) en besluit vervolgens het verzoek in casu als kennelijk ongegrond te beschouwen, gelet op zijn herkomst uit een veilig land (“Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”). Dit valt binnen de discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal en is een letterlijke toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Servië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit

een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.2.2. Waar verzoeker wijst op de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van de inval van 9 juni 2017 door gemaskerde mannen in zijn woning evenals van het gebrekkig politieoptreden in deze, namelijk een bevestiging van de politie van Novi Sad, opgesteld en uitgereikt op 9 juni 2017, een brief die verzoeker richtte aan de NGO National Council of the Roma National Council of the Republic of Serbia d.d. 20 juni 2017, en een brief van de NGO National Council of the Roma National Council of the Republic of Serbia d.d. 4 juni 2018 (tevens gevoegd bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat al deze documenten loutere fotokopieën betreffen waaraan slechts relatieve bewijswaarde aan kan gehecht worden daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van deze documenten, volstaan deze op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In casu blijkt uit de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat de inhoud van het attest van de politie van Novi Sad niet overstemmen met verzoekers initiële verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Met het louter herhalen van bepaalde eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de desbetreffende bevindingen, slaagt verzoeker er niet in de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dienaangaande te weerleggen of te ontkrachten. Dat in het document duidelijk te lezen staat dat de feiten zich effectief op 9 juni 2017 hebben voorgedaan, doet verder niets af aan de vaststelling dat dit document op 9 juni werd opgesteld en uitgereikt terwijl verzoeker verklaard heeft pas op 10 juni naar de politie te zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p. 7 en 10), noch aan de flagrante tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van het document omtrent de reden van de inval in zijn woning.

Waar verzoeker de incoherentie in zijn verklaringen enerzijds en de verklaringen van zijn partner anderzijds over de naam van zijn oom, die aan de basis lag van de inval in hun woning, afdoet als een 'verwarring' te maken met 'de gehanteerde roepnaam van die oom', kan hij in geen geval worden gevolgd. De verklaringen van verzoeker en zijn partner dienaangaande waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Aan beiden werd de naam van die oom gevraagd, geen van beiden maakten echter enig gewag van een roepnaam die ook voor die oom gebruikt werd. Verzoekster, toen er uitdrukkelijk naar gevraagd werd, verklaarde zelfs dat de door haar gegeven naam volledig was en zij geen weet had van een bijnaam (notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p. 9; notities persoonlijk onderhoud partner 8 oktober 2019, p. 5).

Gelet op de talrijke in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden, hecht de Raad samen met de commissaris-generaal geen geloof aan de beweerde inval in zijn woning op 9 juni 2017 noch aan het gebrekkig politieoptreden in deze.

3.2.3. Verzoeker herhaalt voorts dat hij en zijn familie op vlak van werk, onderwijs en gezondheidszorg gediscrimineerd werden en citeert uit landeninformatie betreffende de discriminatie van Roma-zigeuners in Servië.

In de bestreden beslissing wordt beaamd dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch dat uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma. Dient bovendien te worden benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde discriminatie niet zwaarwichtig genoeg is om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijk vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch dat dit kadert binnen de bepalingen van subsidiaire bescherming. Bovendien wordt ook gewezen op enkele tekortkomingen, in het bijzonder enkele vaagheden en onduidelijkheden in verzoekers verklaringen in dit verband afgelegd, alsook op het feit dat de verklaringen van verzoeker en zijn partner hierover afgelegd tijdens hun respectievelijk persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op enkele belangrijke punten incoherent waren. Allen elementen die de algehele geloofwaardigheid van deze door verzoeker aangehaalde elementen van discriminatie ondermijnen. Verzoeker laat deze in zijn verzoekschrift ongemoeid en kan geenszins worden gevolgd in zoverre hij stelt dat er geen individuele beoordeling van zijn zaak is gebeurd.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 25 mei 2020 verwijst naar de feiten en haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek formuleert op de in de beschikking van 19 maart 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS